

לייזר – הענק וגנו

לייזר היה הבן הראשון של הקיבוץ, את זה כולם יודעים.
לייזר היה המותג של אשדות יעקב את זה אני זוכר משחר ילדותי.
לייזר היה חלק בלתי נפרד מהנוף החברתי תרבותי של קיבוצנו מיום הקמתו.
אך מעל הכל לייזר היה אדם אופטימי. בתוך קליפת גופו המצולקת, הוא היה חבר, ידיד, אדם טוב לב, איש שיחה לבבי וחברותי מאין כמוהו.
לייזר אהב להיות במרכז העניינים, בעיקר בשביל הילדים והנערים בקיבוץ. יכולתו להיות חברותי, יכולתו המופלאה ליצור קשרים עם אנשים הביאה אותו באופן טבעי להיות המקשר והמטפל של קבוצות שירות לאומי, גרעינים וקבוצות זמניות, שהגיעו לעיתים תכופות לקיבוצנו. ביתו (או חדרו כפי שכונה בימים רחוקים) היה מוקד עליה לרגל לילדי הקיבוץ ולנעריהם ובעיקר לבני הקבוצות הזמניות. אופיו החברתי והידידותי הביא את לייזר להיות קשור לאורך זמן עם רבים מהנערים והנערות שעברו בשירות הלאומי בקיבוצנו.

כאשר התבגר, ועידן השירות הלאומי והקבוצות הזמניות עבר חלף מהעולם, לייזר המשיך להיות מוקד הילדים כאשר היה אוסף את הכביסה המלוכלכת מבתי הילדים מדי בוקר, ומחלק את המזון לקראת לקראת הצהרים, בשלב ראשון עם טרקטור ובשלב שני בקלנועיתו.

כאשר בגרתי והקמתי משפחה וילדי יצרו את הקשרים הראשונים עם לייזר, נהגנו לספר להם שהסיפור על "הענק וגנו" נכתב על לייזר. הם הבינו מהר מאוד את שידענו, למרות ממדי גופו הגדולים ו"קליפתו" הקשוחה למראית עין, מבפנים רך לבבו, ונפשו נפש ילד שהתאוותה לקשר עם אנשים, לחברה. נפש שיודעת לתת, ולהעריך חיבה ונועם.

בצעירותם היו ילדיי בטוחים שבית קרפ קרוי על שמו של לייזר, זה היה להם כל כך טבעי. שבגרו ילדיי, אימצנו את לייזר כבן משפחה. בארוחות מוצ"ש ובערבי חג עת הסבנו במשותף עימו בביתנו, חוונו את שמחת חיו, את ליבו הרך, את חברותו ויכולתו להיות איש שיחה מרתק ומעניין, אז היה נפתח אלינו ומספר רבים מסיפורי ילדותו שהיו ימי בראשית לקיבוץ ולמדינה.

לימים שבגדו בו רגליו והוא עלה וירד מביתו פעם אחת ביום, המשכנו ועלינו לביתו לארח לו חברה, כאשר כל אחד מאתנו "התמחה" במשימה אחרת, כך שלייזר יכול היה לפגוש ולדבר עם כולם.

לפני מספר שנים כאשר לא היו ביכולתו להמשיך ולרכב על אופניו והוא המיר אותם בקלנועית אדומה המושכת אחריה עגלה, גם אז הוא המשיך להיות במרכז החצר הקיבוצית ולספק כפי יכולתו שירות לחברים אם באספקת גז ביתי, מלכודות עכברים ובעיקר בשיח חברים לבבי.

כאשר התעייף והיה חונה בשמש היוקדת, מתחת לעצים בכיכר המכוניות ישוב על קלנועיתו ולראשו כובע בוקרים רחב שוליים הוא נראה לי כ"פסל החירות" של אשדות.

לייזר היה של אשדות ואשדות הייתה של לייזר, לייזר היה הענק של אשדות, ואשדות הייתה גנו.

לייזר חי בדיוק כפי שרצה לחיות ללא תלות באנשים, ללא תלות בתרופות ללא דאגות. כאשר מצבו הבריאותי נפגע לפני מספר חודשים והוא זכה להיות מטופל ע"י אנשים אחרים, פתאום לאחר 79 שנים הוא נהנה מכך.

לפני כ – 10 ימים כאשר חלה הידרדרות במצבו והא חש שהוא עשוי לסבול, ולהפוך לנטל על עצמו ועל הסביבה, הוא הרים ידים וויתר, ואולי נחמתנו שהוא לא סבל הרבה.

אתמול בערב, זמן לא רב טרם פטירתו, כאשר עדה חזן סיימה את ביקורה אצלו לאחר הניתוח השלישי שעבר לאחרונה, הוא לחש לה בנשימותיו האחרונות וביקש שתמסור שלום לכל החברים והרבה תודה על הטיפול.

כך הוא נפרד מאתנו וכך נזכור את לייזר - תבנית נוף אשדות.
יהי זכרו ברוך.

ראלי ואריק ראובני